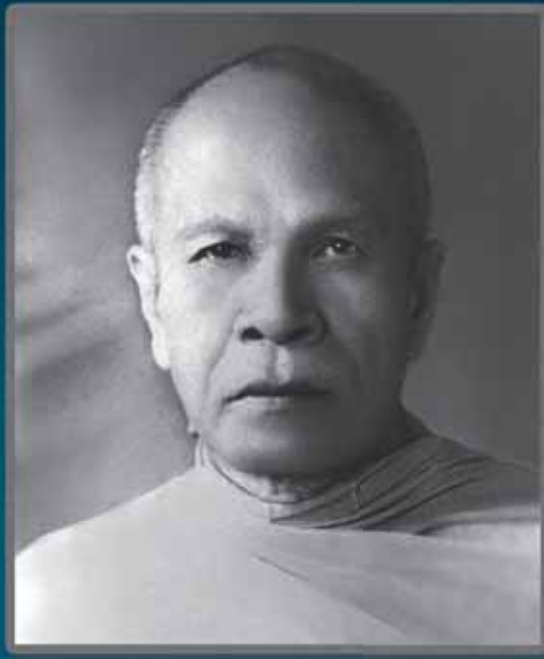

กำเนิดผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือ หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย มีนามเดิมว่า **สด มีแก้วน้อย** เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ณ บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงิน และนางสุดใจ มีแก้วน้อย

ในวัยเด็ก ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนจนสามารถอ่าน เขียน ทั้งหนังสือไทยและขอมได้คล่องแคล่ว เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านก็กลับมาช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพค้าข้าว จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดาถึงแก่กรรม ท่านเป็นลูกชายคนโตจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทนบิดา

เมื่ออายุได้ ๑๙ ปีเศษ ท่านเกิดธรรมสังเวชว่า “การหาเงินเลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราก็อมาอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่างกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใครนับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอาย ไม่เทียมหน้าเขา บุรพชนต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเรา และตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้บุรพชนทั้งหลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน” ท่านอยากออกบวชเพื่อแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ จึงจุดธูปบูชาพระและอธิษฐานว่า

“ขออย่าให้เราตายเสียก่อนเลย ขอให้ได้บวช ถ้าบวชแล้วไม่สึก จนตลอดชีวิต”

ต่อมาเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ขณะมีอายุได้ ๒๒ ปี ท่านได้บรรพชาอุปสมบท ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ฉายาว่า “จนทสโร” นับแต่วันแรกที่บวช ท่านก็เริ่มฝึกธรรมปฏิบัติทุกวันตลอดมา ควบคู่ไปกับการเรียนคันถธุระ

ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดสองพี่น้อง ๗ เดือนเศษ จากนั้นเดินทางไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ ศึกษาความรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี จากนั้นจึงตั้งใจเรียนวิปัสสนาธุระให้ยิ่งๆ ขึ้นไป โดยศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระอาจารย์หลายท่าน และศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจากคัมภีร์วิสุทธิมรรค

ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์ (บน) ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ เวลาเช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต ท่านได้ระลึกขึ้นมาว่า “เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุลหณของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสักวัน เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติ ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท”

หลังกลับจากบิณฑบาต ท่านจึงเดินเข้าสู่อุโบสถเพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยินกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตาภาวนา **“สัมมา อะระหัง”** จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด พอตีกลองเพลดังกังวานขึ้น

เย็นวันนั้น หลังจากลงพระปาฏิโมกข์แล้ว ท่านได้เข้าไปในอุโบสถ เพื่อปรารภความเพียร ท่านหวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ที่ได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุลหณที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย ท่านจึงตั้งสัจจาธิฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า **“ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”**

จากนั้น ก็นั่งเจริญสมาธิภาวนา เวลาผ่านไปประมาณ ครึ่งค่อนคืน ใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลม โตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นเมื่อเพลยั้งใสสว่างมากขึ้นราว กระเจกเงา ใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ขณะนั้น มีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า **“มัชฌิมา ปฏิปทา”** ทางสายกลางไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่าง นั้นปรากฏมีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านจึงคิดว่า นี่ กระมังทางสายกลาง ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อยๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมอง *เข้ากลาง จุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็ได้เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่า ลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่อง ไม่ขาดสายไปเรื่อยๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ เกิดขึ้นจนกระทั่ง เข้าถึงพระธรรมกายกลางดิกคตินั่นเอง

ในเวลานั้น ท่านเข้าใจอย่างชัดเจนด้วยตนเองว่า ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งนัก พันวิสัยของการที่จะ ตรินึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรินึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง

(*เข้ากลาง หมายถึง ดำเนินจิตเข้ากลางดวงที่เห็นเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึง พระธรรมกายที่อยู่ในทางสายกลาง)

จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ใจ คือ ความรู้ตริก รู้นึก รู้คิด รวมหยุด เป็นจุดเดียวกัน พอหยุดก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่าน จึงกล่าวสรุปไว้เป็นประโยคสั้นๆ ว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”**

การเข้าถึงพระธรรมกายของหลวงปู่ นับเป็นการค้นพบที่ ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นเพียงการปฏิบัติตามหรือจดจำจากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง ด้วยการทำให้ให้ หยุดนิ่ง

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางอันเป็นหนทาง สู่ความพ้นทุกข์ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย ได้ดำเนินไปแล้วนี้หายไปถึงสองพันปี การค้นพบของท่าน จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ และยังเป็นพยานยืนยัน พระดำรัสของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้แก่เหล่าพระสงฆ์ สาวกว่า **“ธรรมกายเป็นชื่อของตถาคต”**

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่าน ก็มุ่งมั่นในการทำสมาธิภาวนา ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อ ออกพรรษาแล้วท่านเดินทางไปปฏิบัติธรรมและสอนที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จ.นครปฐม สอนอยู่ราวๆ ๔ เดือนมีพระภิกษุ ปฏิบัติได้ ๓ รูปและฆราวาสอีก ๔ คน ถือเป็นพยานในการ

บรรลุลหรรณของท่ำน การสอนครั้งน้ันนั้เป็นจุดเริ่มต้นของการ
เผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ต่อมาท่ำนได้เดินธุดงค์ไปสอนในที่ต่างๆ อีกลงหลายแห่ง มี
ประชาชนมาศีกษาธรรมปฏิบัติกันเป็นจ่ำนวนมาก และต่างได้รับ
ผลดีตามความตั้งใจแห่งการปฏิบัติของตน

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (กลางรัชกาลที่ ๖) ท่ำน
ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งใน
ขณะนั้นชำรุดทรุดโทรมมาก เป็นกิ่งวัดร้าง มีพระประจำวัด
อยู่เพียง ๑๓ รูป

ท่ำนได้ทำนุบำรุงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนกระทั่งมีความ
เจริญรุ่งเรือง มีพระภิกษุสามเณรถึง ๔๐๐ กว่ารูป มากที่สุด
ในประเทศไทยในยุคนั้น และสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่
พระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่ำนตระหนักดีว่า วิชชา
ธรรมกายเป็นสิ่งเดียวที่สามารถช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ได้อย่าง
แท้จริง ด้วยความเมตตาอยากให้ทุกคนมีที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ
ท่ำนจึงทุ่มเทเผยแผ่วิชชาธรรมกายโดยเปิดสอนทำสมาธิภาวนา

ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ส่งพระภิกษุและแม่ชีออกเผยแผ่
วิชชาธรรมกายแก่ประชาชนในจังหวัดต่างๆ และในต่างประเทศ
ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศในทวีปยุโรป ทำให้มี
ผู้ปฏิบัติธรรมเข้าถึงดวงปฐมมรรค เข้าถึงกายต่างๆ และเข้าถึง
พระธรรมกายเป็นจำนวนมาก ท่านเป็นที่เคารพสักการะอย่างสูง
ของมหาชนทั้งหลายทุกชนชั้นทั้งภายในและต่างประเทศ ชื่อเสียง
เกียรติคุณของท่านโด่งดังระบือไกลตั้งแต่ยุคนั้นมาจนกระทั่ง
ปัจจุบัน

ในปีพ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพประมาณ ๕ ปี
ท่านได้เรียกประชุมศิษย์เป็นกรณีพิเศษที่ศาลาการเปรียญ เพื่อ
แจ้งให้ทุกคนทราบว่าท่านจะมรณภาพในอีก ๕ ปีข้างหน้า
**กิจการใดที่ท่านดำเนินไว้แล้ว ขอให้ช่วยกันทำกิจการนั้นๆ ต่อไป
อย่าทอดทิ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย**

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นต้นมา พระเดชพระคุณ
หลวงปู่เริ่มอาพาธด้วยโรคความดันโลหิตสูง และมรณภาพลง
ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ รวมอายุได้ ๗๕ ปี รวม
พรรษาได้ ๕๓ พรรษา

